

Bence Lajos

Tájkép csata után, avagy példabeszéd a hiúságról

*Mottó: „Éltünk, nem éltünk, kinek fontos igazán?”
(Márai S.)*

Hányszor kérdeztük, hányszor
firtattuk tekintetünkkel egymás
arcának rezdülését, lúdböröző háttal,
felborzolt szőrzettel
– vajon hányan lehetünk még?
vajon hány ember gondolja úgy,
mint mi? – s egyáltalán hányan
vagyunk, akik jelenthetnének
egy jobb kor aranyfedezetét.

Sohasem a hegyen kérdeztünk reá,
rezgő nyárfák és jegenyék között,
rizlinget kortyolgatva. Mintha
félnénk saját jelenlétünköt.
Sohasem tudtunk elszakadni
a közhelyektől;
„önmegóvó erő árad belőle”
olvashattuk
a nagy bujdosónál, aki
egész életében egy pincéről
álmodott, 20 hordó
borával, ebből három rizling,
a marasztaló bor,
hittük, önmegóvó erő
van benne, a legnemesebb
rizlingben...

Ősz van ismét. Világraszóló,
örök ősz kezdete. Kinek „sem utóda,
sem boldog őse”, s a múltnak
rokona, jövőnek ismerőse,
tudja, hogy hol kell
megpihenni: a pince melletti
vén diófa alatt.
Késő ősszel, közvetlenül
szüret után, mikor az újbor
már szunnyad és erjed
a hordókban, a diófa
csupasz ágainak ernyedni kezd
izomzata, s a „napnak is szelíd
ereje van”, mint az öregember
szerelmének. Én könyvet akkor
már nem veszek a kezembe,
hályogos szemmel
lenézek a völgybe,
kelet felől a „csücsökben”
feldereng tornyos kis falum,

leghazább hazám képe,
fehér templomával...

S még egy tekintetet vetek
a füstölgő völgyre:
a 20. század romjaira,
füstös képeire...
Hirosimai látvány – konstátálom –
kint és bent, tájkép csata után...
sárban heverő,
vértől bemocskolt zászlók –
egy-egy, az atkáktól
ronggyá sörélt
szőlőlevél -
fel nem robbant
gránátalmák, megtépázott
palást és jogar, megannyi
használatlan lom,
penészig rothadt
gyümölcs-eszme, kies,
kifosztott tartomány,
privát férges „országalmák”
elhullajtva mindenütt.
De illik-e,
ily nemtelen gyümölcs
az idilli pompához, trónhoz?
Pusztába üldözött,
kolduskirály trónjához – talán.
Ködlovag-pribék kíséretemmel
cinkosan összekacsintok:
s elindulok le, le a völgybe...
Közben a hordókban
a jövő évjárat – még egy aranyérem
várományos! – nemes penésztől
illatosított, illóolajokban
tobzódó bora... Varjak
gyülekeznek a circum dederuntra...

Ezeregy éjszakák csodája,
miféle megoldás nélküli,
rejtély-halmaz, kód-csőd,
csőd-coda: minden értelmetlen
harc megharcolva, a szőlősorok
megsarcolva. Karóikra roskadó
domboldalal némán merengnek.
A remegő vízcsepp is lassan
hűvösre dermed...